

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Věry Horčicové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, IČ 67010041, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, Na Pankráci 546/56, Praha 4, IČ 65993390, zast. JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 21.6.2010, čj. 443/2010-120-STSP/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 21.6.2010 čj. 443/2010-120-STSP/2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen krajský úřad) ze dne 25.3.2010, čj. 5227/DS/09-10. Citovaným rozhodnutím krajského úřadu byla k žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen stavebník) povolena podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, stavba „D 8 - 0805, část A trasa Lovosice – Řehlovice“, SO A 120 úprava silnice I/15 a I/30, SO A 185 objížďka na sil. I/8 u Vchynice, SO A 186 objížďka na sil. I/8 u Bílinky a SO A 112.2 - MÚK Bílinka - větev C5. V rámci řízení o žalobě se domáhal i přezkumu a zrušení podkladových rozhodnutí, a to rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14.2.2001, čj. M/100130/01 SRK/813/R-1057/00 a stanoviska EIA ze dne 15.11.1996, čj. 400/3144/1618/OPVŽP/96e.o.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že se zúčastnil předmětného řízení na základě § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, splněním všech požadavků daných tímto a stavebním zákonem. Poukázal pak na to, že podle čl. 9 odst. 3 a 4 Aarhuské úmluvy vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s. mají smluvní strany povinnost zajistit, aby osoby z řad dotčené veřejnosti mohly dosáhnout toho, že soud nebo jiný nezávislý a nestranný orgán zřízený zákonem přezkoumá po stránce hmotné i procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podle čl. 6 Aarhuské úmluvy. Totéž právo přiznává dotčené veřejnosti i čl. 10a směrnice č. 85/337/ES (dále také jako směrnice).

Žalobce naplňuje definiční pojmy znaku dotčená veřejnost a proto mu přísluší práva vyplývající z čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy a čl. 10a směrnice. Podle § 66 odst. 3 s. ř. s. je žalobu oprávněn podat také ten, komu toto oprávnění výslovně svěřuje zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Žalobce dále v žalobě namítl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného stanoviska EIA ze dne 15. 11. 1996. Tato jeho nezákonnost je natolik závažná, že způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Přezkum zákonnosti stanoviska EIA po stránce věcné i procesní vyžaduje i Aarhuská úmluva a směrnice. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně rozhodl, že stanovisko EIA není samostatně přezkoumatelné, jeho přezkum je proto možný v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazu stavět dálnice na území CHKO České středohoří, a to rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 7. 2000 čj. 100410/00-OOP-4666/00 600/2275/00 ve spojení s rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 14. 2. 2001 čj. M/100130/01/ SRK/813/R-1057/00. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť nedošlo k uvedení důvodů, proč nebylo do podmínek stavebního povolení zahrnuto 24 žalobcem navržených podmínek stanoviska EIA, dále namítl absenci pravomocného podkladového rozhodnutí vydaného dle ust. § 12 a § 44 zákona č. 114/1992 Sb.

Žalobce, jakož i stavebník s podanou žalobou nesouhlasili a navrhli její zamítnutí. Podrobněji bude obsah jednotlivých podání učiněných v průběhu soudního řízení rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami, společně s rekapitulací obsahu správního spisu.

Městský soud v Praze o žalobě nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 27. 10. 2010 čj. 7A 122/2010-104 tak, že žalobu zamítl. Důvodem zamítnutí žaloby byl závěr zdejšího soudu, že žalobci vůbec nenáleželo postavení účastníka stavebního řízení, a proto nemohl být bez ohledu na uplatněné žalobní námitky žalobou napadeným rozhodnutím dotčen ve svých právech.

Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011 čj. 1As 18/2011-145, když Nejvyšší správní soud dospěl k opačnému právnímu závěru, tj. že žalobce účastníkem stavebního řízení být měl.

Městský soud v Praze je tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán, a proto nyní přistoupil k věcnému posouzení jednotlivých žalobních námitek. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

V první žalobní námitce žalobce namítá, že podkladem pro rozhodnutí bylo nezákonně vydané stanovisko EIA.

Účastníkům tohoto řízení je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011 čj. 1As 6/2011-347, což vyplývá jednak z toho, že na něj opakovaně v tomto řízení odkazují, a jednak i z toho, že se týkal věci týchž účastníků. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku řešil otázku prakticky totožnou, neboť se týkala téhož stanoviska EIA a téže stavby (byť jiného úseku dálnice). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že námitka nezákonnosti stanoviska EIA je námitkou, která měla být uplatněna v územním řízení a ve stavebním řízení k ní nelze přihlídnout. Městský soud v Praze nevidí důvodu se od právního názoru vysloveného v tomto rozsudku v projednávaném případě odchýlovat. S ohledem na to, že se jedná o rozsudek, který byl vydán ve věci týchž účastníků jako v projednávaném případě, nepovažuje zdejší soud za nutné v tomto rozsudku podrobně opakovat právní závěry Nejvyššího správního soudu a v plném rozsahu odkazuje na citovaný rozsudek.

Žalobce si je názoru Nejvyššího správního soudu k této otázce vědom a v žalobě žádá Městský soud v Praze, aby se od právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil a předložil v tomto směru další argumentaci, v níž s právním názorem vysloveném ve shora uvedeném rozsudku polemizoval. K tomu je třeba poukázat na to, že žalobce tuto argumentaci uplatnil již v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1As 83/2011-565 (jde o řízení opět ve věci týchž účastníků a týkající se stavebního povolení na úsek stavby dálnice D8 – most Opárno). Nejvyšší správní soud ani po zhodnocení doplňující argumentace žalobce neshledal důvody se od svého předchozího právního názoru odchýlit a z těchto důvodů se od právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 1As 6/2011 neodchýlil při rozhodování v této věci ani Městský soud v Praze.

Městský soud v Praze proto plně odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011 čj. 1As 83/2011-565 a jelikož je účastníkům znám, nepovažuje za nutné zde znovu podrobně opakovat jeho závěry. První žalobní námitku tak neshledal soud důvodnou.

Podobně je tomu s druhou námitkou, která se týká výjimky ze zákazu stavět dálnice v CHKO České středohoří. Žalobce v žalobě namítá, že podkladem pro vydání stavebního povolení bylo nezákonné rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14. 2. 2001 čj. M/100130/01 SRK/813/R-1057/00, jímž byla povolena výjimka podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny.

I tuto námitku uplatnil žalobce v řízeních týkajících se jiných úseků dálnice D8, jichž se týkaly shora již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011 čj. 1As 6/2011-347 a ze dne 8. 9. 2011 čj. 1As 83/2011-565. Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích opět dospěl k právnímu závěru, že se jedná o námitku, která nemůže být úspěšně uplatněna ve stavebním řízení, neboť rozhodnutí o povolení výjimky z ust. § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo podkladem pro vydání stavebního povolení, ale pouze podkladem pro vydání územního rozhodnutí, které však není předmětem přezkumu v tomto řízení.

Městský soud proto opětovně odkazuje na zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu a ani druhou žalobní námitku nemohl shledat důvodnou.

Třetí žalobní námitka se týká nepřezkoumatelnosti důvodů o nezahrnutí všech navržených podmínek stanoviska EIA do podmínek stavebního povolení.

Žalobce ve svých námitkách uplatněných v průběhu prvoinstančního řízení ze dne 23. 3. 2010 požadoval, aby krajský úřad do podmínek stavebního povolení zahrnul následující relevantní podmínky ze stanoviska EIA: A2, A3, A7, A8, A9, A10, A13, A14, A15, A16,

A17, A18, A19, A20, A31, A32, A33, A34, B1, B2, B3, B4, B5, B6, B7, B8, B10, B11, B13, B15, B16, B17, B18, B19 a B20. V odvolání pak upozornil na to, že krajský úřad do podmínek stavebního povolení z uvedených podmínek zahrnul toliko 11 následujících: B1, B2, B3, B5, B6, B7, B8, B10, B13, B15 a B16. Zbývající podmínky EIA do podmínek stavebního povolení zahrnuty nebyly a ani nebylo odůvodněno proč.

K této odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podmínky EIA pod bodem A byly splněny jejich převzetím do projektové dokumentace, neboť se jedná o podmínky pro její zpracování. K dalším šesti podmínkám B se pak žalovaný vyjádřil podle názoru žalobce nedostatečně.

Pochybení žalovaného spočívá podle názoru žalobce v tom, že u podmínek A paušálně uvedl, že byly splněny, ačkoliv to nelze u každé zvlášť prokazatelně zjistit a tedy ani přezkoumat. U dvou podmínek pod bodem B pak neuvedl ani žalovaný žádné konkrétní údaje o jejich splnění a u zbývajících čtyř toto odůvodnění doplnil za krajský úřad. Tím bylo žalobci zabráněno podat opravný prostředek, pokud by nebyl spokojen s vypořádáním těchto podmínek EIA žalovaným. Proto měl žalovaný podle názoru žalobce rozhodnutí krajského úřadu pro nepřezkoumatelnost zrušit.

Soud posoudil tuto žalobní námitku následujícím způsobem:

Pokud jde o část podmínek A ze stanoviska EIA, jedná se o podmínky pro zpracování projektové dokumentace. Splnění těchto podmínek EIA je tedy možno zajistit jediné tím, že projektová dokumentace bude zpracována v souladu se stanoviskem EIA a těmito výslovně stanovenými podmínkami. Takový závěr žalovaného je zcela logický a v souladu s právními předpisy. Pokud by projektová dokumentace neodpovídala podmínkám stanoviska EIA, nemohlo by být stavební povolení vydáno.

Ve vztahu k této skupině podmínek EIA proto soud musí konstatovat, že žaloba je formulována natolik neurčitě a obecně, že nemůže v této části být shledána důvodnou. Žalobce totiž ani v odvolání ani v žalobě neuvádí, které podmínky ze stanoviska EIA nebyly do projektové dokumentace převzaty. Tvzení, že to nelze přezkoumat ani zjistit, soud nemůže akceptovat. Žalobce jako účastník řízení má právo na to, aby se seznámil s obsahem projektové dokumentace, která je součástí správního spisu, a mohl tedy ověřit, zda jím konkrétně zmiňované podmínky stanoviska EIA do projektové dokumentace tohoto úseku dálnice D8 zahrnuty byly či nikoli.

Žalobce je povinen ve své žalobě uplatnit natolik konkrétní námitky, aby se k nim mohla zcela konkrétně jednak vyjádřit druhá strana a jednak aby mohly být přezkoumány soudem. Soud není povinen za žalobce dohledávat možné nezákonnosti nebo jiné vady žalobou napadeného rozhodnutí. Neuvádí-li tedy žalobce konkrétně, která podmínka řady A ze stanoviska EIA nebyla do projektové dokumentace zapracována a z čeho tento svůj závěr dovozuje, není povinností soudu ověřovat splnění jedné každé této podmínky.

K dalším podmínkám stanoviska EIA uvádí soud následující:

Podmínka B4

Tato podmínka stanoviska EIA zní takto: „*Před zahájením stavby provést skryvku ornice. Pro odvoz přebytečné zeminy a převoz materiálů používat v maximální míře vlastní trasu dálnice.*“

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí k této podmínce uvedl: „*zrealizována v rámci přípravy*“.

Žalovaný tedy k této podmínce EIA zaujal zcela jednoznačný postoj, když uvedl, že nemá smysl se zabývat zahrnutím této podmínky ze stanoviska EIA do podmínek stavebního povolení, neboť tato podmínka již byla splněna a pro tento úsek dálnice byla již fakticky „konzumována“. Žalobce pak ani v odvolání ani v žalobě s tímto názorem žalovaného nijak nepolemizuje. Neuvádí tedy, že skrývka zeminy nebyla provedena nebo že by nebyla provedena v souladu s citovanou podmínkou stanoviska EIA.

Podmínka B11

Tato podmínka stanoviska EIA zní takto: „*V případě zásahu do vodního zdroje realizovat okamžitou náhradu (nová studna, napojení na vodovod)*.“

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se touto podmínkou EIA zabýval společně s podmínkou B12 („*Při zásahu do koryta vodoteče provést úpravu s přírodním opevněním a vegetační úpravou*“), o níž se žalobce v odvolání nezmiňoval, a uvedl: „*zásahy do vodního zdroje, koryta vodoteče – netýká se povolené stavby*“.

I k této podmínce EIA tedy zaujal žalovaný zcela jednoznačný postoj, když uvedl, že se jedná o podmínku, která se projednávaného úseku dálnice vůbec netýká. Žalobce pak ani v odvolání ani v žalobě netvrdí, že by tomu tak nebylo a netvrdí tedy, že by povolenou stavbou docházelo k zásahu do vodního zdroje.

Podmínka B17

Tato podmínka stanoviska EIA zní následovně: „*V průběhu výstavby zajistit odborný dozor zejména se zřetelem na problematiku sesuvných území, tunelových staveb a hydrogeologii*“.

Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl: „*je částečně zahrnuta v podmínce č. 4 stavebního povolení, jinak se netýká povolené stavby*“.

Podmínka č. 4 stavebního povolení zní takto: „*Stavba bude provedena dodavatelským způsobem. Zhotovitelem stavby, který vzešel z výběrového řízení, je Sdružení D8 – 0805, SSŽ – MTS, se sídlem Národní třída 10, 113 19 Praha 1. Na ochranu životního prostředí v souladu s vydanými rozhodnutími je garantem Správou CHKO České středohoří Litoměřice schválena firma provádějící biologický dozor PE-KO s. r. o., se sídlem Masarykova 62, 400 01 Ústí nad Labem.*“ Soud zdůrazňuje, že žalobce se mýlí, pokud poukazuje na to, že v této podmínce je uveden pouze zhotovitel stavby, neboť se zřejmě neseznámil důkladně s celým textem této podmínky.

I k podmínce B17 stanoviska EIA tedy zaujal žalovaný zcela jednoznačný postoj, když uvedl, že byla splněna podmínkou č. 4 v té části, která se povoleného úseku dálnice týká, a že v ostatním tato podmínka nemá žádný vztah k projednávanému úseku. Žalobce pak ani v odvolání ani v žalobě netvrdil, že by pro povolenou stavbu byly relevantní také další povinnosti vyplývající z podmínky č. B17 stanoviska EIA nebo že by ty části této podmínky, které na předmětný úsek dopadají, stanovením podmínky č. 4 stavebního povolení nebyly splněny.

Podmínka B18

Tato podmínka stanoviska EIA zní následovně: „*Dle dohody umožnit vstupy na stavbu pracovníkům, uvedeným v bodě A/31, A/32 tohoto stanoviska.*“

Podmínka A31 stanoviska EIA zní následovně: „*Oznámit záměr a zajistit na základě dohody vstupy na trasu dálnice MŽP ČR a SCHKO*“. Podmínka A32 zní takto: „*Oznámit záměr Archeologickému ústavu a Okresnímu muzeu a umožnit jim v dotčeném území provedení předběžného archeologického průzkumu.*“

V podmínce č. 13 stavebního povolení jsou mj. tyto povinnosti: „*Zajistit monitorování v souladu s podmínkami EIA, tj. – umožnit vstup na stavbu pracovníkům MŽP a SCHKO a oznámit záměr Archeologickému ústavu a Okresnímu muzeu a umožnit archeologický průzkum.*“

S žalobcem tu nelze souhlasit v tom, že by se žalovaný k údajnému nezahrnutí této podmínky EIA do podmínek stavebního povolení nevyjádřil, neboť v odůvodnění k této podmínce uvedl, že byla společně s dalšími krajským úřadem zahrnuta do podmínky č. 13 stavebního povolení. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace, takové konstatování odpovídá skutečnosti. Podmínka B18 tedy do podmínek stavebního povolení byla zahrnuta a žalovaný to v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl.

Podmínka B19

Tato podmínka zní následovně: „*Zajistit zpracování či aktualizaci programu odpadového hospodářství budoucího správce komunikace se zřetelem na nezávadné zneškodňování dnových sedimentů ze sedimentačních nádrží.*“

V podmínce č. 13 stavebního povolení je mj. tato povinnost: „*Odpady vznikající v průběhu výstavby zneškodňovat v souladu se schváleným programem odpadového hospodářství.*“

S žalobcem opět nelze souhlasit v tom, že by žalovaný k této podmínce EIA uvedl jen „*program odpadového hospodářství*“, neboť i k této podmínce EIA poukázal na její zahrnutí do podmínky č. 13 stavebního povolení. Také podmínka B19 ze stanoviska EIA tedy byla zahrnuta do podmínek stavebního povolení a žalovaný na to v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal.

Podmínka B20

Tato podmínka zní následovně: „*Po dokončení stavebních prací v nejkratší možné lhůtě demontovat a odstranit zařízení staveniště.*“

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí k této podmínce uvedl: „*zařízení staveniště není součástí tohoto SP*“.

I k této podmínce tedy zaujal žalovaný zcela jednoznačný postoj, tj. že se jedná o podmínku nesouvisející s předmětem tohoto stavebního řízení. Žalobce ani ve vztahu k této podmínce neuvádí, že by toto konstatování žalovaného nebylo pravdivé, tj. neuvádí, že by předmětem tohoto stavebního povolení zařízení staveniště bylo, nebo že by i přesto měla být uvedena podmínka EIA do podmínek stavebního povolení zahrnuta a proč.

Souhrnně lze k této třetí žalobní námitce uvést, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí lze vyčíst ke každé žalobcem v odvolání zmiňované podmínce stanoviska EIA, proč nebyla zahrnuta do podmínek stavebního povolení. Lze sice konstatovat, že odůvodnění

je v této části formulováno poněkud nepřehledně, podstatné rozhodovací důvody však v něm nalézt lze.

Pokud žalobce namítá v tomto ohledu porušení zásady dvojinstančnosti, je třeba konstatovat, že žalovaný v tomto případě nenahrazoval činnost krajského úřadu a nenahrazoval jeho chybějící správní úvahu vlastní úvahou, jak se snaží situaci prezentovat žalobce. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žalobcem zmiňované podmínky stanoviska EIA buďto byly splněny anebo nebyly pro předmětný úsek dálnice vůbec relevantní. Nejedná se tedy o situaci, na níž ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. míří především, tj. situaci, kdy rozhodující správní orgán stanovisko EIA nerespektuje a rozhoduje v rozporu s ním. V daném případě totiž všechny relevantní podmínky stanoviska EIA dodrženy byly. Je pak třeba zdůraznit, že žalobce vůči těmto závěrům ani v žalobě nic nenamítá a pouze obecně namítá, že k závěrům žalovaného o splnění nebo nerelevantnosti některých podmínek se nemohl vyjádřit v průběhu správního řízení. Tvrdí-li tedy žalobce existenci určité procesní vady, aniž by zároveň odůvodnil, proč měla tato vada mít podle jeho názoru vliv na výsledek rozhodnutí, nelze již z tohoto důvodu takovou žalobní námitku uznat důvodnou.

Čtvrtá žalobní námitka se týká se podkladového rozhodnutí dle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce upozorňuje, že rozhodnutí Správy CHKO České středohoří ze dne 25. 9. 2006 čj. 00170/CS/SR/-XII-8/06/Pe bylo nejprve potvrzeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 3. 2007 čj. 530//1 R/07-Abt/UL. K žalobě žalobce však bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010 čj. 5A 48/2010 (jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, nabyl tento rozsudek právní moci dne 9. 4. 2010). Žalobce v odvolání upozorňoval na to, že toto povinné podkladové rozhodnutí bylo zrušeno po vydání prvostupňového rozhodnutí (tj. po dni 25. 3. 2010). Žalovaný tuto odvolací námitku neshledal důvodnou, když poukázal na to, že ke zrušení tohoto podkladového rozhodnutí došlo až po vydání prvoinstančního rozhodnutí a že v době, kdy rozhodoval krajský úřad, bylo toto podkladové rozhodnutí dosud pravomocné. Žalobce pak v žalobě namítá, že v době rozhodování žalovaného však již pravomocné nebylo.

Soudu je z úřední činnosti (řízení vedené pod sp. zn. 10A 155/2010) známo (a také stavebník na to ve svých vyjádřeních správně poukázal), že po zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 3. 2007 rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2010 čj. 5A 48/2010 vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 14. 5. 2010 rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Správy CHKO České středohoří ze dne 25. 9. 2006 čj. 00170/CS/SR/-XII-8/06/Pe opětovně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.

Ze shora uvedeného vyplývá, že zcela postrádá význam se pro účely tohoto řízení zabývat otázkou, zda je správný názor žalobce, že rozhodnutí podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny má být pravomocné i v době rozhodování žalovaného o odvolání, anebo zda je správný názor žalovaného, podle něhož postačuje, pokud bylo podkladové rozhodnutí pravomocné v době vydání prvoinstančního rozhodnutí. V daném případě totiž, jak vyplývá ze shora uvedeného, bylo rozhodnutí o výjimce pravomocné jak v době rozhodování krajského úřadu, tak i v době rozhodování žalovaného o odvolání. Za situace, kdy nové rozhodnutí žalovaného opětovně prvoinstanční rozhodnutí Správy CHKO České středohoří potvrdilo a k žádné jeho změně ve výroku nedošlo, pak nebylo důvodu tento nově nastalý podklad pro rozhodnutí odlišně hodnotit pro účely odvolacího řízení, neboť je totožný s podkladem, který byl k dispozici v prvoinstančním řízení.

Žalobce dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 6. 2010 pod sp. zn. 15Ca 91/2008, jímž bylo zrušeno územní rozhodnutí pro stavbu

dálnice D8. Žalobce sám k tomu uvádí, že tento rozsudek ke dni podání žaloby ještě nenabyl právní moci. Je tedy zřejmé, že se jedná o rozsudek, který nabyl právní moci až po té, co bylo vydáno a nabylo právní moci žalobou napadené rozhodnutí ve věci stavebního povolení. K tomuto rozsudku tedy soud v tomto řízení nemůže přihlídnout, neboť při rozhodování o podané žalobě musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Zohlednit nelze ani poukaz žalobce na to, že žalovaný si musel být rozsudku ve věci územního řízení vědom, neboť se jednalo o široce medializovaný případ. Předně je nutno konstatovat, že soud nemůže při svém rozhodování vycházet z předpokladu, že se určitá osoba musela dozvědět o nějakém rozsudku ze sdělovacích prostředků dříve, než jí byl procesním způsobem doručen soudem. Kromě toho je třeba zdůraznit, že rozsudek nabývá právní moci teprve tehdy, pokud je jeho písemné vyhotovení doručeno všem účastníkům řízení, takže ani případná povědomost o veřejném vyhlášení rozsudku vyvěšením na úřední desce by neměla pro posouzení tohoto případu žádnou relevanci, jakkoli lze souhlasit s žalobcem v tom, že se takový postup žalovaného jeví poněkud nešťastně. V každém případě však nelze takový postup shledat jako nezákonný, což by jediné mohlo být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V podrobnostech pak Městský soud v Praze i v této otázce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011 čj. 1As 83/2011-565, kde se Nejvyšší správní soud vlivu zrušení územního rozhodnutí na soudní přezkum stavebního povolení věnoval v bodech 41 až 43 tohoto rozsudku.

Z uvedených důvodů soud neshledal ani čtvrtou žalobní námitku důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu